

THƯ ĐẦU NĂM GỬI ANH BẰNG PHONG ĐẶNG VĂN ÂU.

San Jose, Jan. 1. 2019 thứ Ba.

Happy New Year 2019 Anh Chị.

Hôm qua, 31/12/2018 là ngày sinh nhật của em.

Trong khi cả thế giới ôm hôn nhau chúc mừng năm mới thì em ngồi lặng lẽ một mình trong phòng sách ở San Jose, hai tay ôm đầu, đắm chìm tâm hồn trong nỗi ngậm ngùi sâu sắc cho Bà Mẹ Quê Hương có những đứa con sống lay lắt xú người hoặc đang vật vờ trong cuộc sống quốc nội điêu linh đã 43 năm.

Mấy chục năm trôi qua cái vèo! Nhìn lại, thấy còn nhiều điều tâm huyết chưa được hoàn tất mà thời gian sống của mình đã gần đến điểm cuối.

Anh ạ, mấy lúc sau này, vừa làm việc trên các tác phẩm của Kiều My (và của em) em vừa mở các You Tube, nghe người ta nói chuyện lằng quằng.

Lúc đầu không chú tâm, chỉ là “*để âm thanh rộn ràng cho có bạn*”.

Mãi rồi, em hiểu được sâu hơn các vấn đề thời cuộc, đặc biệt về giới chữ nghĩa, truyền thông ở hải ngoại nói chung và Nam-Bắc Cali nói riêng.

Nghe xong buồn lắm khi nhận ra DÂN TRÍ người VN không chỉ mất truyền thống tại quốc nội dưới bàn tay sắt máu kèm kẹp của CS kể từ ngày 30/4/1975, mà còn luôn trong giới cầm bút người Việt hải ngoại theo những bon chen danh vọng hão huyền, tiền bạc bản thủ, trên một đất nước ăn nhờ ở đậu.

Hai chữ DÂN TRÍ em nói không có nghĩa “học vấn, bằng cấp” mà chính là cái nhìn sâu xa, sự suy ngẫm tận gốc rễ về Thân Phận Dân Tộc và Con Người VN.

Hôm Noel 2018 đến thăm Anh Chị, ngồi trò chuyện, em đưa các “tên tuổi hải ngoại ồn ào” hỏi Anh, không phải vì em có giao thiệp với họ (hoàn toàn KHÔNG) mà chỉ vì muốn “biết” về họ.

Đồng thời cũng RẤT MỪNG mà nhận ra Anh (tay viết đấu tranh) và em (nhà văn) là hai trong số ít ỏi CÒN GIỮ được điều LIÊM KHIẾT thuần túy trong cốt cách người Việt cầm bút TỰ NGÀN XUA.

Anh của hai năm trước gặp nhau tận mặt, hay Anh của các bài viết đã phổ biến khắp thế giới, cũng chẳng khác nào Anh của thời điểm nhiều nhưng bây giờ ở hải ngoại đầy dẫy tự do, trong khi Dân Tộc thì đã chìm đắm quá sâu trong thống khổ 43 năm, hay mất hoàn toàn vào tay Tàu Cộng rồi.

Và em, chắc Anh nhận thấy em chẳng có gì thay đổi (trên chữ nghĩa và đời sống) so với thời 1993 viết bài vạch trần con người & tư tưởng biến chất của nhà văn Phan Nhật Nam; năm 1997 viết bài đặt vấn đề về sự quay đầu quy phục CS của nhạc sĩ Phạm Duy; hay thời 2004 viết hai bài công kích chữ nghĩa và nội dung hai tác phẩm ồn ào dư luận “Đêm Giữa Ban Ngày” của nhà văn Vũ Thư Hiên và “Tổ Quốc Ăn Năn” của nhà tranh đấu Nguyễn Gia Kiểng?

Đó là tính cách CHUNG THUY rất cần thiết cho một người cầm bút LƯƠNG THIÊN không bao giờ bẻ cong ngòi viết, đổi thay tâm tính hoặc “bán mình cho quỷ”, dù có đang sống dưới bất cứ dưới chế độ khắc nghiệt hay hoàn cảnh thực tế khó khăn nào.

Em hãnh diện vì Anh.

Và nghĩ, chắc Anh cũng không xấu hổ vì em?

Kiếp này, anh em mình không làm gì được cụ thể cho quê hương đang quần quai dưới ách cai trị của CSBV và với viễn ảnh rất gần của ngoại bang xâm lược; nhưng không vì thế mà em bi quan về nòi giống kiên quyết Tổ Tiên lưu lại sẽ bị hủy diệt tận gốc.

Lịch Sử chính là cái cầu vĩ đại; từng mỗi người dân là từng viên gạch góp phần xây nên các nhịp cầu dài ấy. Người này ngã xuống, người khác đứng lên. Thế hệ này mai một, thế hệ khác nối bước theo sau ngay.

Anh và Em chính ĐÃ và CÒN ĐANG tiếp tay làm cái việc “tự hiến mình làm viên gạch nhỏ” qua phương tiện chữ nghĩa trong sáng, đời sống thanh đạm, tâm hồn lương thiện và tư cách đung đặn.

Những tấm gương, theo Thời Gian sẽ càng thêm rạng rỡ.

Năm mới, em cầu chúc Anh Chị mọi điều như ý.

Không biết bao giờ lại có dịp ngồi uống bière với nhau như chiều 24/12/2018 tại nhà anh ở Nam Cali, nhưng chắc chắn trong cả hai đều có hình ảnh đẹp của nhau.

Em, BG.

[]